

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3743/2020
16.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Бисерке Живановић, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... чији је пуномоћник Александар Илић, адвокат из ..., против тужене „КОМЕРЦИЈАЛНА БАНКА“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ради поништаја и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 359/2020 од 22.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 359/2020 од 22.05.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 359/2020 од 22.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 3211/2019 од 11.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да је ништава одредба члана 6. став 1. Уговора о динарском кредиту за рефинансирање без девизне клаузуле, број .., закљученог 14.06.2013. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 5.500,00 динара, са законском затезном каматом од 14.06.2013. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 359/2020 од 22.05.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу П 3211/2019 од 11.10.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС,

74/2013-УС, 55/2014, 87/2018) Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене да од тужиоца, као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у течај у износу одређеном уговором о кредиту и обавезана је тужена да тужиоцу исплати неосновано наплаћен износ са припадајућом законском затезном каматом. Ово због тога што тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у износу који је тужиоцу наплаћен.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда, о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члану 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.06.2019. године. Побийана вредност предмета спора је 5.500,00 динара. Првостепена пресуда донета је 11.10.2019. године. Другостепена пресуда донета је 22.05.2020. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**